

ráng és levágódott a tömeg közepébe. A gyerekek, akik leghamarább felismerték a helyzetadatla lehetőséget, visítva vetették magukat utána.

A pap lila orrával és lila övével, mint egy puffadt, fenyegető istenszobor meredt Ballai felé, Kocsárdi meg görbe botjával integetett kegyetlenül.

Ballai azonban elemében volt, nem zavarta a fenyegetés.

— Meg van elégedve? — ordította feléje a megbomlott rendben a követjelölt.

— Én meg, de a komám az nincsen — válaszolta Ballai nyugodtan — mert neki meg kabát kellene...

— Talán azt is én adjak? — bömbölte a Keresztes lovag esztét vesztve.

— Ahogy gondolja az úr. Mink legalább is nagyon megbízunk magában.

A jelölt csuklott egy alaposat s talán káromkodott is valamit, elég csak annyi, hogy a következő pillanatban a kabát már repült is Ballai komája felé.

A rend felbomlott, pokoli hangzavar támadt, a saját hangját sem hallotta senki a nagy zeneben. Hogy mégis egyben maradt a nép, az annak volt köszönhető, hogy továbbá vetkőzésre vártak.

A kacér kovácsné kerekre nyitotta a szemét, úgy bámult az emelvényre, mások halkán sikoltottak és olyan is akadt, aki szégyenlősen elfordította a fejét.

A nadrágra azonban már nem kerülhetett sor. A magasabb erkölcs védelmezőjét ekkorra letaglózta a töménytelen bor ereje. Felbődült, mint a megsebzett dúvad, tarkója megbicsaklott, majd teljes hosszában végigvágódott a földön. Az égtelen zsivalyban alig hallatszott az utálkozó felkiáltás.

— Fúj! Curikot csinált benné a Kocsárdi bora. — A feltörő kacagás végigszárnnyalt az egész falun.

Az újdonsült kanonok éveket öregedett ezekben a percekben. Arcán öszszegyűltek a ráncok, s fekete szemöldöke, mint sűrű, tüskés sövény vetett árnyékot elfénytelenedett szemére. Méltóságából csak annyi maradt, hogy Andrásra ráparancsoljon.

— Eredj, vezesd el innen ezt az urat. — András azonban most már nem úgy válaszolt, ahogy a pap várta volna.

— Menjen a maga lábán, ha nem jó itt neki.

— Nem látod, hogy képtelen egyedül menni?

— Akkor vigye el az ördög, vagy maradjon itt ítéletnapig — kiáltott András a kanonok felé és faképnél hagyta meglepett gazdáját.

Hirtelen beállt a csend. Talán még azóta is csend volna Berencsen, ha egy fiatal legényke oda nem kiált a közelebbi Deli Pistának az elnyúlt honatyára mutatva:

Pista bátyám, idenézzen! Barankovicsra már leszavaztak.

FARKAS ANDRÁS

Amerika új elnökére

*Álmodban éppúgy minden éjjel
a békét százszor megöled,
mint elődöd, s ostoba kéjjel
állsz vérző országok fölött;*

*— s a csikágói nyomortanyák
falai éppoly nyirkosak,
s csatornák mélyén, hol pathány rág,
emberek éppúgy alszanak,*

*s a „jog földjén“, ha úgy adódik,
a négert éppúgy megverik,
éppúgy üldöznek vad kopóid
minden igazt és emberit,
mint elődöd alatt hörögve
— de egy, egy mégis változott:
keményebb ma már súlyos ökle
a népnek; vigyázz, ütni fog!*